

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący sędzia Marcin Miczke

po rozpoznaniu 26 kwietnia 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko S. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu

z 20 października 2020 roku

sygn. V C 1505/19

- 1. odrzuca apelację w zakresie dotyczącym pkt 2. zaskarżonego wyroku,**
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie.**

Marcin Miczke

UZASADNIENIE

Apelacja skierowana przeciwko pkt.2. zaskarżonego wyroku podlegała odrzuceniu, w pozostałej części okazała się oczywiście bezzasadna.

Pozwany wskazał w apelacji, że skarży wyrok w całości. Nie ma jednak interesu prawnego w zaskarżeniu tej części wyroku, która jest dla niego korzystna, a więc pkt 2. wyroku. Zakres oddalenia powództwa obejmuje kwotę prowizji 5.700 zł, zastrzeżenie której w umowie Sąd I instancji ocenił jako postanowienie abuzywne (niedozwolone, a więc bezskuteczne). Pozwany tą częścią wyroku nie jest pokrzywdzony. W tym zakresie apelacja z braku gravamen (interesu prawnego w zaskarżeniu) podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna na podstawie art.373 § 1 k.p.c. Pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest bowiem przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. (np. Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna - zasada prawna z 15 maja 2014 r. III CZP 88/13 publ. OSNC 2014 nr 11, poz. 108, str. 1, www.sn.pl, Biul. SN 2014 nr 5, KSAG 2014 nr 2, str. 92, Biuletyn SN - IC 2014 nr 6, Legalis). Interes publiczny nie wymaga rozpoznania apelacji powoda w zakresie skierowanym przeciwko pkt.2. zaskarżonego wyroku.

W zakresie apelacji skierowanej przeciwko pkt 1. i 3. zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego i przyjął je za własne (art.382 kpc). Prawidłowa jest ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji oraz podstawa materialnoprawna rozstrzygnięcia. Pozwany w apelacji nie podważył zasadności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w żadnym zakresie. Sformułowania apelacji są ogólne i jako takie nie stanowią argumentów, które mogłyby konkurować z kompletną argumentacją prawną uzasadnienia wyroku oraz z treścią samego orzeczenia.

Bez znaczenia dla skuteczności cesji jest to, czy pozwany został o niej zawiadomiony. Pozwany nie zauważył, że powód przedłożył oryginał umowy pożyczki. Powód nie miał obowiązku przedłożenia oryginałów wraz z pozwem. Obowiązek ten pojawiłby się dopiero wtedy, gdyby pozwany zaprzeczył autentyczności dokumentów zobrazowanych w kserokopiach potwierdzonych za zgodność z oryginałami, a sąd, mając na uwadze okoliczności sprawy, zażądał przedłożenia oryginałów dokumentów – art.129 § 1, 2 i 4 k.p.c. Co więcej, kserokopie niepotwierdzone za zgodność z oryginałami także stanowią środek dowodowy, a jeśli zawierają tekst, są dokumentami, bo odpowiadają definicji dokumenty zawartej w art.77³ k.c.). Tyle tylko, że nie stosuje się do nich domniemania z art.245 k.p.c., chociaż dowód z tych dokumentów sąd przeprowadza na podstawie art. 243¹ i następnych k.p.c. (z wyjątkami, do których należy właśnie art.245 k.p.c.), oceniając ich moc dowodową na podstawie art.233 § 1 k.p.c. Pozwany nie wyjaśnił, które z dokumentów przedstawionych przez powoda w nieoryginalnej postaci powód powinien przedłożyć i jaki to ma wpływ na wynik sprawy. Powód przedłożył oryginał umowy pożyczki, a pozwany nie zakwestionował swojego podpisu na umowie. Co więcej, nie negował faktu zawarcia umowy, co zresztą potwierdza także w apelacji. Wskazał wprost, że zawarł umowę pożyczki na cele konsumpcyjne, bo był w trudnej sytuacji. Dlatego zawarł umowę o tak niekorzystnych dla niego warunkach. Skoro tak, to zarzut braku złożenia przez powoda wniosku rejestracyjnego pozwanego, potwierdzenia poddania się weryfikacji, wniosku o pożyczkę i formularza informacyjnego jest pusty, bo zawarcie umowy jest bezsporne. Pozwany nie wyjaśnia też, jaki wpływ na treść wyroku ma brak przedstawienia wymienionych dowodów.

Pozwany wskazuje na niekorzystne warunki zawarcia umowy, ale nie podaje, o jakie chodzi. Zarzuca Sądowi Rejonowemu, że ten nie zauważył tych niekorzystnych warunków, podczas gdy sam pozwany nie zauważa tego, że Sąd Rejonowy nie tylko zauważył nieuczciwe i niekorzystne dla pozwanego warunki umowy, ale i wyciągnął z tego wnioski, co skutkowało częściowym oddaleniem powództwa. Sąd Rejonowy zbadał z urzędu uczciwość postanowień umowy z uwagi na to, że chodzi o umowę konsumencką. Badanie to doprowadziło Sąd Rejonowy do stwierdzenia, że postanowienie umowy ustalające obowiązek pozwanego zapłaty prowizji w kwocie 5.700 zł jest niedozwolone i nie wiąże. Tym samym Sąd Rejonowy powództwo w tym zakresie oddalił na korzyść pozwanego. Nie bardzo wiadomo, w czym jeszcze pozwany widzi niekorzystne dla siebie warunki umowy i to takie, które skutkowałyby jego rażącym pokrzywdzeniem i mogły prowadzić do stwierdzenia niedozwolonego ich charakteru. Sąd Okręgowy takich warunków nie dostrzega. Wszak nie sposób negować obowiązku pozwanego zwrotu wypłaconej mu kwoty pożyczki wraz z odsetkami kapitałowymi w kwocie ledwie 283,55 zł i odsetkami „karnymi”, czyli w istocie umownymi odsetkami za opóźnienie według stopy procentowej odpowiadającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 540,46 zł. Taka maksymalna wysokość umownych za opóźnienie jest dopuszczalna na podstawie art.481 § 2¹ k.c. i § 7 umowy pożyczki. Pozwany nie twierdził, że spłacił jakąkolwiek ratę pożyczki, nie wspominając o udowodnieniu tego faktu. Pozwany w toku procesu w I instancji co prawda twierdził, że nie został poinformowany o wysokości oprocentowania, które okazało się bardzo wysokie (pismo pozwanego k.73). Jednakże po pierwsze ocena, czy oprocentowanie jest wysokie, jest subiektywna, a umowa pożyczki nie jest wszak umową wzajemną (świadczenia stron nie są ekwiwalentne). Po drugie, z § 7 umowy wynika jasna informacja o stopie procentowej odsetek za opóźnienie, a z § 1 i 3 umowy oraz z harmonogramu spłat jasno wynikają informacje o stopie procentowej odsetek kapitałowych stanowiących wynagrodzenie pożyczkodawcy i ich wysokości. Obowiązek informacyjny przedsiębiorcy wobec konsumenta został spełniony. Stopa odsetek kapitałowych nie jest w żadnym razie rażąco wygórowana, a stopa odsetek za opóźnienie zgodna z prawem.

Pozwany zarzucił, że powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na okoliczność dokonania wezwań i upomnień. Myli się, bo powód przedstawił skan doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy pożyczki na adres wskazany

w umowie, na którym widnieje odzwierciedlenie podpisu (...) i data 13.12.2018 r. Pozwany nie odniósł się do tego dowodu. Co więcej, nie zanegował w I instancji twierdzenia powoda o wypowiedzeniu umowy pożyczki, a jedynie to, że korespondencja w przedmiocie wypowiedzenia nie została odebrana osobiście przez pozwanego. To jednak, jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, nie ma znaczenia dla skuteczności wypowiedzenia, bo zostało ono doręczone na adres wskazany w umowie, a pozwany nie powiadomił powoda o zmianie swojego adresu w myśl § 10 umowy pożyczki. Z punktu widzenia art.61 § 1 k.c. wypowiedzenie dotarło do adresata w taki sposób, że miał możliwość zapoznania się z jego treścią.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje kwestia oddalenia wniosku pozwanego o upadłość konsumencką.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.

Marcin Miczke